

INGEZONDEN.

SPECIALISTEN EN HUISARTSEN.

Getroffen door de geestvolle openingsrede van den voorzitter wenscht ondergeteekende, oogarts, en op het oogenblik dat de lezer dit stukje in handen krijgt, lid van het hoofdbestuur der Nederl. Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst, de volgende verklaring af te leggen:

De ervaring leert, dat in den wereldloop meestal continuïteit heerscht; het is dus waarschijnlijk, dat het ontwikkelingsproces, hetwelk in enkele eeuwen de zorg voor den buiten- en binnenkant van gezonden en zieken mensch uit de hand van den barbier-heelmeester gedeeltelijk tot de huidige geneeskunst opvoerde, nog eeuwen voort zal werken.

De begrensdheid van bevattingvermogen van zelfs het beste menschelijk brein kan bij het onbegrensd wassen der wetenschap geen ander gevolg hebben, dan dat er meer specialismen, en meer specialisten komen ten opzichte der huisartsen.

Is het de taak van C. O. en S. O. de bakens tusschen hen, desnoods door voortdurend verplaatsen, op de juiste plaats te houden, en dienen zij daarbij elk vooruitstrevend te zijn, een onbevangen H. B.-lid laat de richting der verplaatsing verder koud, al heeft hij die vroeger ook als onafwendbaar voorgestaan.

Maastricht, 3 Juli 1922.

H. K. DE HAAS.

LUMINAL EN DIALACETINE.

Ter voorkoming van vergissingen meen ik de aandacht te moeten vestigen op een foutieve mededeeling in het ingezonden stuk van VAN SCHELVEN over luminal of boorzuur. Hij noemt als synoniem van *luminal*, *gardénal* of *dialacetine*. Nu is *gardénal* wel het Fransche praeparaat voor *luminal* (ac. phenyl-aethyl-barbituricum) en ook daarmee gelijkwaardig, doch *dialacetine* is iets geheel anders, n.l. een combinatie van *dial* (ac. diallylo-barbituricum) met p. acetaminophenolallylaether, dat in werking niet te vergelijken is met *luminal*.

Wat beide gemeen hebben, is dat er over hun werking bij epilepsie een lezenswaardig artikel verschenen is in de *Annales Medico-Psychologiques*, Februari 1921 van ROUBINOVITCH en LAUZIER.

Venray, St. Annagesticht,
4 Juli 1922.

C. E. VERSÉLEWEL DE WITT HAMER.

NEPHRITIS SYPHILITICA PRAECOX.

Een enkel woord ter beantwoording van VAN GELDER's opmerking in het nummer van 1 Juli:

Wanneer niet zooveel pleitte vóór een specifieke nieraandoening en zooveel tegen nierontsteking door kwik, zou ik den titel mijner casuïstische bijdrage met een vraagteken voorzien hebben, doch ik meen, dat voldoende argumenten aanwezig waren, om te mogen besluiten: „de oorzakelijke samenhang lijkt mij daarom in dit geval niet afwijsbaar”.

VAN GELDER brengt geen enkel nader bewijs voor de diagnose kwikvergiftiging.

Ten overvloede wil ik nog enkele feiten noemen, waarop ik steunde: het bijkans nooit voorkomen van ontsteking uitsluitend der nieren door kwikvergiftiging; het zeer hoog eiwitgehalte der urine van mijn patiënt tegenover de betrekkelijk geringe hoeveelheid bij kwikvergiftiging; het normaal ureumgehalte en het bijkans ontbreken van eenige mikroskopische afwijking tegenover het voorkomen van bloedige urine met veel nierelementen (tot anurie) bij intoxicatio mercurialis; en ten slotte: het volkomen verdwijnen der nierontsteking tijdens de kwik-smeekuur. Ook de bijna een jaar later vastgestelde verhooging van den bloeddruk legt misschien gewicht in de schaal der specifieke nieraandoening.

Utrecht, 3 Juli 1922.

K. A. ROMBACH.